

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: C. I. F., a. s.,** zastoupen JUDr. Ivanem Krutským, CSc., advokátem, se sídlem Výstaviště 67, 170 00 Praha 7, proti **žalované: Komise pro cenné papíry,** se sídlem Washingtonova 7, 111 21 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 3. 4. 2000, č. j. 211/17846/R/1999, a ze dne 23. 7. 1999, č. j. 211/3 387/R/1999,

takto:

I. Rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry č. j. 211/17846/R/1999 ze dne 3. 4. 2000 a rozhodnutí Komise pro cenné papíry č. j. 211/3 387/R/1999 ze dne 23. 7. 1999 **se zrušují.**

II. Věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci, k rukám jeho advokáta, na nákladech řízení částku 5300 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Napadeným rozhodnutím prezidium Komise pro cenné papíry (s menší změnou, pokud jde o lhůtu k podání žádosti o povolení přeměny na otevřený podílový fond pro případ, že valná hromada o této přeměně rozhodne), potvrdilo rozhodnutí Komise pro cenné papíry (dále též „Komise“) ze dne 23. 7. 1999, jímž bylo žalobci z důvodu porušení § 35k odst. 1 zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), tím, že bez zbytečného odkladu od naplnění podmínek pro povinnou přeměnu nerealizoval přeměnu na otevřený podílový fond, uloženou

mu v ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona zjednat nápravu tím, že svolá bez zbytečného prodlení, a to nejpozději do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, mimořádnou valnou hromadu tak, aby její konání proběhlo do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a v případě, že by nebyla mimořádná valná hromada usnášení schopná, svolá náhradní valnou hromadu tak, aby její konání proběhlo do 70 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že na programu valné hromady bude mimo jiné rozhodnutí o přeměně investičního fondu na otevřený podílový fond a rozhodnutí o uložení povinnosti představenstvu realizovat odprodej movitých a nemovitých věcí, odprodej nelikvidních cenných papírů atp., vše bez zbytečného odkladu nejpozději však do 60 dnů od rozhodnutí předmětné valné hromady a rozhodnutí o zrušení společnosti s likvidací a jmenování likvidátora pro případ, že valná hromada o přeměně na otevřený podílový fond nerozhodne. Dále byl vymezen postup žalobce pro případ, že valná hromada rozhodne o přeměně na otevřený podílový fond, případně o této přeměně nerozhodne.

Žalobou podanou dne 10. 5. 2000 u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 3. 4. 2000 a předcházejícího rozhodnutí Komise z 23. 7. 1999. V žalobě žalobce uplatnil tyto žalobní body:

1. Napadenými rozhodnutími byl porušen zákon v § 37 odst. 1, kde jsou taxativně vypočtena nápravná opatření, která může Komise uložit. Mezi vypočtenými opatřeními není uvedeno oprávnění uložit osobám uvedeným v § 36 odst. 1 zákona, aby svolaly mimořádnou valnou hromadu, stanovit lhůty k jejím konáním a stanovit program. Komise svým výrokem v rozhodnutí pod bodem 1 překročila svou pravomoc a v důsledku toho jsou nezákonné i výroky pod body 2 a 3 na první výrok navazující. Ve stejném rozsahu porušilo zákon i prezídium Komise, jestliže potvrdilo rozhodnutí Komise, když dílčí změna výroku pod bodem 2 nezákonnost tohoto rozhodnutí nenapravila. Pro svolání mimořádné valné hromady a stanovení jejího programu platí § 181 odst. 1 obchodního zákoníku, včetně lhůt v něm stanovených, které bylo taktéž oběma rozhodnutími porušeno. Toto stanovisko je podporováno skutečností, že zákon, který je ve vztahu k obchodnímu zákoníku zákonem speciálním, neobsahuje jinou úpravu svolávání mimořádné valné hromady a v tomto směru nedává Komisi žádná oprávnění.

2. I pokud by byla dána pravomoc žalované k rozhodnutí o uložení svolání mimořádné valné hromady, je rozhodnutí prezidia Komise o rozkladu, kterým bylo potvrzeno nezákonné rozhodnutí Komise, v rozporu se zájmy akcionářů, respektive budoucích podílníků a tedy v rozporu se smyslem zákonné úpravy kolektivního investování, provedené zákonem o investičních společnostech a investičních fondech. Zákon evidentně nepočítal se situací, kdy k naplnění podmínek povinné přeměny uzavřeného podílového fondu nebo investičního fondu ve smyslu § 35k odst. 1 zákona dojde v situaci, kdy byl fond poškozen neoprávněným vyvedením převážné části akcí z jeho portfolia, případně kdy k naplnění citovaných podmínek došlo právě v důsledku takového neoprávněného vyvedení akcií, jak se stalo v tomto případě. Jestliže by v takovéto ekonomicky nepřiměřené a nevhodné situaci došlo k přeměně na otevřený fond v době, kterou určuje napadené rozhodnutí, dojde k poškození akcionářů, resp. budoucích podílníků, s ohledem na to, že je reálné, že se podaří navrátit do portfolia žalobce z fondu neoprávněně vyvedené (trestnou činností) akcie v nominální hodnotě 401 milionů Kč, resp. jejich část. V současné době probíhá u Městského soudu v Praze trestní řízení proti J. M. a spol., v němž se žalobce připojil s náhradou škody jako poškozený. Dále je u Krajského obchodního soudu v Praze vedeno řízení o povinnosti vyloučit ze soupisu konkurzní podstaty úpadce Středoevropská burzovní, a. s., akcie v nominální hodnotě 42 716 000 Kč, které úpadce nabyl nikoliv v dobré víře. Vrácením

uvedených akcií do portfolia žalobce by došlo k značnému zhodnocení podílu každého akcionáře, resp. podílníka na fondu, oproti současné situaci, kdy také finanční náročnost otevření fondu ještě více poškozuje akcionáře. Tyto otázky v průběhu rozhodování žalovaná nedostatečně zvážila, zejména z hlediska § 35k odst. 1 zákona, a to pokud jde o výklad povinnosti „bez zbytečného odkladu provést přeměnu uzavřeného podílového nebo investičního fondu na otevřený podílový fond“. V daném konkrétním případě má žalobce za to, že pokud odklad otevření fondu je jednoznačně ve prospěch akcionářů, resp. budoucích podílníků, nejedná se o odklad zbytečný. Žalobce zcela akceptuje stanovisko, že po navrácení neoprávněně vyvedených akcií do portfolia fondu je třeba bez zbytečného odkladu provést přeměnu na otevřený fond. V daném případě však § 35k odst. 1 zákona žalobce neporušil a byla to žalovaná, která výkladem uvedeným v napadených rozhodnutích toto zákonné ustanovení porušila.

3. Žalovaná dále porušila zákon v ustanovení § 184 odst. 4 obchodního zákoníku, když v důsledku nevhodně krátce stanovené lhůty konání valné hromady žalobci znemožnila platné svolání valné hromady. Ve výroku pod bodem 1 rozhodnutí Komise bylo stanoveno, že žalobce je povinen svolat valnou hromadu tak, aby její konání proběhlo do 40 dnů od nabytí právní moci jeho rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo v důsledku jeho potvrzení žalovanou právní moci 18. 4. 2000. V souladu s tímto rozhodnutím žalobce svolal představenstvo v desetidenní lhůtě na den 28. 4. 2000. Představenstvo téhož dne rozhodlo o svolání valné hromady a termín jejího konání stanovilo, vázáno rozhodnutím žalované, na den 27. 5. 2000. Podle článku VIII, odst. 4 stanov žalobce je žalobce povinen svolat valnou hromadu (v souladu s § 184 odst. 4 obchodního zákoníku) nejméně 30 dní předem, a to oznámením na vývěsní desce společnosti, v Obchodním věstníku a jiném vhodném celostátně distribuovaném periodiku. Ještě dne 28. 4. žalobce zadal redakci Obchodního věstníku uveřejnění oznámení o konání valné hromady. Dle sdělení redakce Obchodního věstníku z téhož dne bylo zjištěno, že oznámení může být uveřejněno nejdříve 10. 5. 2000. I když žalobce tedy uveřejnění oznámení zadal, nebude dodržena povinná 30-ti denní lhůta ke svolání valné hromady a valná hromada nemůže být svolána platně. Důvodem je to, že žalovaná nerespektovala konkrétní podmínky žalobce pro dodržení nejméně 30-ti denní lhůty pro svolání valné hromady, zejména když nepřihlédla k tomu, že žalobce je povinen uveřejnit oznámení mimo jiné v Obchodním věstníku. Tuto skutečnost žalovaná nezohlednila ani v rozhodnutí o rozkladu. V důsledku rozhodnutí žalované byla tedy valná hromada svolána neplatně v rozporu s § 184 odst. 4 obchodního zákoníku. Ustanovení § 181 odst. 2 obchodního zákoníku o zkrácení lhůty ke svolání valné hromady na 15 dní nelze v tomto případě použít, neboť nejde o svolání mimořádné valné hromady, na základě žádosti akcionářů ve smyslu § 181 odst. 1, případně § 193 obchodního zákoníku. Ve všech ostatních případech a tedy i v tomto případě se svolávání mimořádné valné hromady řídí § 184 obchodního zákoníku, včetně běhu lhůt v tomto ustanovení uvedených. Žalovaná tak navodila situaci, kdy každá z osob uvedených v § 131 odst. 1 obchodního zákoníku může požádat soud, aby vyslovil neplatnost valné hromady podle § 183 obchodního zákoníku. V zájmu

žalobce i žalované je, aby valná hromada, která má rozhodovat o tak závažných otázkách, byla konána za důsledného dodržování zákona. Nikoliv nevýznamné jsou také finanční náklady spojené s konáním valné hromady. Těmto značným nákladům, spojeným s konáním neplatně svolané valné hromady, je možno zabránit zrušením napadeného rozhodnutí žalované a rozhodnutí jemu předcházejícího. Žalovanou stanovená lhůta ke konání valné hromady žalobce uběhne zcela nepochybně před tím, než soud rozhodne meritorně o této žalobě, proto žalobce žádal o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 250c o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002.

4. Žalobce pro úplnost namítá neplatnost rozhodnutí žalované i proto, že neodstranila závažný formální nedostatek ve výroku rozhodnutí Komise z 23. 7. 1999, v němž v rozporu s § 47 odst. 2 správního řádu není výslovně uveden a úplně označen právní předpis, jehož ustanovení mělo být porušeno, eventuelně na jehož základě jsou žalobci ukládány povinnosti (i když ze souvislosti lze dovodit, jaký zákon měla žalovaná na mysli) a rozhodnutí tedy postrádá zákonné náležitosti výroku.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující:

1. Ustanovení § 37 odst. 1 zákona obsahuje taxativní výčet prostředků, které je žalovaná oprávněna použít, jestliže zjistí porušení povinností některou z osob podléhající státnímu dozoru. Jiný prostředek než zde uvedený použít nelze. Jedním z těchto prostředků je opatření k nápravě podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona. Toto ustanovení obecně zakotvuje možnost uložit uvedeným subjektům, aby ve stanovené lhůtě zjednaly nápravu, jejíž konkrétní podobu poté pod body 1 - 3 příkladmo uvádí. Z výše uvedeného plyne, že výčet opatření k nápravě v § 37 odst. 1 písm. a) body 1 - 3 zákona je demonstrativní. Konkrétní podobu opatření k nápravě tak stanovuje vždy správní orgán, a to v rámci svého správního uvážení.

Meze tohoto správního uvážení jsou dány i samotným rozsahem pojmu „opatření k nápravě“. Rozhodujícím kritériem pro volbu konkrétní podoby opatření k nápravě je to, zda toto opatření skutečně k nápravě povede. Správní orgán tak nemůže uložit opatření, které by k nápravě stavu vzniklého porušením povinností dozorovaným subjektem nesměřovalo. V případě žalobce se jedná o porušení § 35k odst. 1 zákona tím, že žalobce bez zbytečného odkladu po splnění zákonných podmínek neprovedl přeměnu na otevřený podílový fond. Opatření uložené v napadených rozhodnutích ukládá povinnost tuto přeměnu provést a uvést stav do souladu se zákonem, a směřuje tedy k nápravě stavu vzniklého porušením povinnosti žalobce. Vzhledem k výše uvedenému má žalovaná za to, že při ukládání opatření k nápravě nevybočila z mezí správního uvážení, nepřekročila svou pravomoc, ale naopak postupovala v souladu se zákonem.

2. Splnění povinnosti „bez zbytečného odkladu“ se obecně rozumí její splnění co nejdříve, pokud je to objektivně možné, tedy pokud k okamžitému splnění nebrání nějaká důležitá objektivní okolnost. Jakmile se tak plnění stane objektivně možným, je nutné plnit neprodleně. Povinnost provést přeměnu investičního fondu podle § 35k odst. 1 zákona je tedy třeba splnit v co nejkratší možné době, avšak s ohledem na objektivní okolnosti (v daném případě například na fyzickou možnost přeměnu provést). Žalobce však uvedený pojem

nevykládá v souladu s jeho obecným významem, nýbrž tak, že je třeba sledovat hledisko účelnosti, tj. plnit až tehdy, když plnění nebude „zbytečné“ (tedy přestane být neúčelné). Podpůrně možno uvést, že hledisko účelnosti přeměny není zohledněno v pojmu „bez zbytečného odkladu“, ale v možnosti rozhodnout o odejmutí povolení žalobci, pokud by přeměna byla podle názoru žalované neúčelná, jak stanoví § 35k odst. 2 zákona. Žalobcův výklad pojmu „bez zbytečného odkladu“ je v rozporu s obecným chápáním tohoto pojmu a žalovaná proto námitku žalobce považuje za irelevantní.

3. Žalovaná je přesvědčena, že v případě žalobce bylo objektivně možné svolat valnou hromadu ve stanovených lhůtách, jak uvedeno a odůvodněno v napadeném rozhodnutí o rozkladu. Vzhledem k tomu, že všichni členové představenstva žalobce mají podle výpisu z obchodního rejstříku trvalé bydliště v Praze nebo blízkém okolí, je podle žalované

devítidenní prodlení se svoláním představenstva neodůvodněné. Pokud by členové představenstva postupovali při výkonu své funkce s odbornou péči, a rozhodli by o svolání mimořádné valné hromady bez zbytečného odkladu (například druhý den po nabytí právní moci rozhodnutí) tak, aby bylo možné třicetidenní lhůtu podle § 184 odst. 4 obchodního zákoníku dodržet.

Představenstvo žalobce však o této věci rozhodlo až po devíti dnech od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí o rozkladu a vlastní nečinností tak způsobilo nemožnost dodržení lhůty podle § 184 odst. 4 obchodního zákoníku a případné další následky, které mohou vzniknout (např. úspěšného napadení valné hromady z důvodu jejího neplatného svolání). Účelem ustanovení o přeměně investičního fondu a otevřený podílový fond je ochrana investorů tím, že je jim umožněn snadnější přístup k jejich prostředkům, které byly vloženy do investičního fondu a které jsou v současné době těžko „dobytné“. Ustanovení § 35k zákona chrání investory před snižováním hodnoty jejich investice. Pokud se hodnota investice za určitou dobu sníží o určitou částku, je investiční fond povinen bez zbytečného odkladu provést přeměnu, aby byl investorům co nejdříve zajištěn přístup k jejich investicím. Pokud není přeměna provedena bez zbytečného odkladu, ztrácí svůj smysl. Právě s ohledem na co nejrychlejší postup při provádění přeměny stanovila žalovaná vědomě poměrně krátké lhůty pro její uskutečnění. Žalovaná má však za to, že tyto lhůty nejsou nepřiměřené a valnou hromadu lze v těchto lhůtách platně svolat. Pokud by byla valná hromada svolána neplatně, bylo by to výlučně v důsledku nečinnosti představenstva žalobce a případné následky tak nelze přičítat k tíži žalované.

4. Podle ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu musí být ve výroku rozhodnutí uvedeno mimo jiné ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Výrok prvostupňového rozhodnutí správního orgánu obsahuje odkaz na ustanovení § 35k odst. 1 zákona a § 37 odst. 1 písm. a) zákona, přičemž použitá zkratka „zákon“ je definována v návěstí tohoto rozhodnutí jako zákon o investičních společnostech a investičních fondech. Správní řád nestanoví, že by výrok rozhodnutí musel přímo obsahovat výslovné označení celého právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto. Z textu napadeného rozhodnutí je patrné, že bylo rozhodováno podle zákona o investičních společnostech a investičních fondech, což ostatně žalobce sám přiznává, a není tedy možno dovodit závěr jiný. Opačný výklad by vedl k popření smyslu legislativní zkratky v právu, což žalovaná považuje za zcela absurdní, protože by nebylo možno aplikovat řádnou smlouvu nebo právní předpis, ve kterých se legislativních zkratek hodně užívá. Vzhledem k tomu zastává žalovaná názor, že výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu obsahuje všechny náležitosti, které vyžaduje § 47 odst. 2 správního řádu, a toto rozhodnutí tak netrpí žalobcem namítanou vadou.

Z vyložených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

V replice k tomuto vyjádření žalobce setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě. K vyjádření žalované k třetímu žalobnímu bodu uvedl, že k prodlení se svoláním představenstva nedošlo, představenstvo bylo svoláno bez odkladu a termín konání schůzek představenstva byl stanoven s ohledem na časové možnosti členů představenstva a s ohledem na potřebu přípravy jeho jednání. Otázka místa bydliště členů představenstva nemá s termínem schůze představenstva žádnou souvislost a argumentace žalované je žalobci v tomto smyslu nesrozumitelná. Schůze představenstva byla svolána a konána ve lhůtě, kterou žalovaná stanovila. Nyní vyslovený požadavek žalované na zkrácení této lhůty nenalézá oporu v zákoně. Žalobce rozumí žalovanému, pokud v obecné rovině poukazuje na to, že smyslem přeměny investičního fondu na otevřený podílový fond je ochrana investorů tím,

že je jim umožněn snadnější přístup k jejich prostředkům, které vložili do investičního fondu a které jsou v současné době těžko dobytné. Žalovaná však nepřihlíží ke konkrétní situaci žalobce, který byl majetkově poškozen trestnou činností.

Usnesením Vrchního soudu v Praze z 18. 5. 2000, č. j. 6 A 32/2000 – 22, byla odložena vykonatelnost rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 3. 4. 2000 ve spojení s rozhodnutím Komise ze dne 23. 7. 1999.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „ s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud I. stupně. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř., účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

K výzvě Nejvyššího správního soudu žalobce podáním ze dne 29. 1. 2004 sdělil, že k přeměně investičního fondu na otevřený podílový fond v mezidobí nedošlo. Žalobce na mimořádné valné hromadě konané dne 30. 12. 2003 rozhodl o svém zrušení a vstupu do likvidace, přičemž dne 20. 1. 2004 předložil Komisi návrh na jmenování likvidátora. K navrácení 401 milionů Kč do portfolia investičního fondu dosud nedošlo, toliko dne 4. 12. 2003 byl pravomocně odsouzen jeden z obžalovaných ve věci 5 To 30/2002 Vrchního soudu v Praze, v níž bylo v adhezním řízení přiznáno investičnímu fondu, jakožto poškozenému, právo na náhradu škody ve výši 71,6 milionu Kč a se zbytkem svého nároku byl odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Z konkurzní podstaty úpadce Středoevropská burzovní, a. s., nedošlo k vyloučení akcií v nominální hodnotě 42 716 000 Kč.

Žaloba byla shledána důvodnou. S přihlédnutím k nevyjádření nesouhlasu účastníků řízení s projednání věci bez jednání rozhodl soud o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 35k odst. 1 zákona v případě, že průměr posledních 18 diskontů u uzavřeného podílového fondu nebo investičního fondu vypočtených podle § 26 odst. 2 písm. b) zákona přesáhl během prvních 12 měsíců od nabytí účinnosti tohoto zákona 40%, a v období mezi 13. a 21. měsícem po nabytí účinnosti tohoto zákona 30% a průměr posledních 12 diskontů vypočtených podle § 26 odst. 2 zákona kdykoliv po uplynutí 21 měsíců od nabytí účinnosti tohoto zákona 20%, je investiční společnost nebo investiční fond povinen bez zbytečného odkladu informovat o této povinnosti Komisi a bez zbytečného odkladu provést přeměnu uzavřeného podílového fondu nebo investičního fondu na otevřený podílový fond.

Podle § 37 odst. 1 zákona, jestliže Komise při výkonu státního dozoru zjistí nedostatky v činnosti osob uvedených v § 36 odst. 1 spočívající zejména v tom, že porušují nebo porušily své povinnosti, je oprávněna uložit, aby investiční společnost, investiční fond nebo depozitář ve stanovené lhůtě sjednaly nápravu a současně, aby informovaly Komisi ve stanovené lhůtě o přijatých opatřeních, která povedou ke zjednání nápravy, zejména může uložit, aby za 1) byly vyměněny osoby v orgánech investiční společnosti a investičního fondu, za 2) byla ukončena nepovolená činnost a byl obnoven právní stav, za 3) bylo sníženo základní jmění investičního fondu z důvodu úhrady ztráty, pokud ztráta v rozporu se zákonem zůstala neuhrazena.

Z rozhodnutí Komise z 23. 7. 1999 vyplývá, že na základě informační povinnosti ve Středisku cenných papírů bylo zjištěno, že průměr posledních 18 diskontů u žalobce vypočtených podle § 26 odst. 2 písm. b) zákona činil ke dni 17. 3. 1999 hodnotu 41,6 %, čímž došlo k překročení 40% hranice a k naplnění podmínky povinné přeměny investičního fondu na otevřený podílový fond podle § 35k odst. 1 zákona. Takto zjištěný skutkový stav žalobce nepopírá. Vzhledem k tomu, že žalobce bez zbytečného odkladu od naplnění podmínek pro povinnou přeměnu nerealizoval přeměnu na otevřený podílový fond, postupovala Komise správně, když ve smyslu § 37 odst. 1 písm. a) zákona uložila investičnímu fondu povinnost zjednat nápravu. S žalovanou lze souhlasit v tom, že výčet opatření k nápravě uvedených § 37 odst. 1 písm. a) pod body 1 - 3 zákona je pouze demonstrativní, takže Komisi nic nebránilo v tom, aby uložila taková opatření v nápravě, která zákon výslovně nezmiňuje. Se žalovanou lze souhlasit i v tom, že splněním povinnosti „bez zbytečného odkladu“ nutno rozumět její splnění co nejdříve, aniž by bylo na místě sledovat hledisko účelnosti, jak se toho domáhal žalobce. Že nebylo reálné vyčkávat na vrácení akcií neoprávněně vyvedených z portfolia žalobce, bylo potvrzeno po uplynutí téměř 4 let po zahájení soudního řízení sdělením žalobce, že k navrácení 401 milionů Kč do portfolia žalobce nedošlo a rovněž z konkurzní podstaty úpadce Středoevropská burzovní, a. s., nedošlo k vyloučení akcií v nominální hodnotě 42 716 000 Kč. K přeměně investičního fondu na otevřený podílový fond v mezidobí nedošlo a žalobce na mimořádné valné hromadě konané dne 30. 12. 2003 rozhodl o svém zrušení a vstupu do likvidace. Pokud jde o žalobní námitku uvedenou pod bodem 4 (neuvedení úplného označení právního předpisu, jehož ustanovení mělo být porušeno), zde se soud plně ztotožnil s vyjádřením žalované k této žalobní námitce, na něž pro stručnost odkazuje.

Naproti tomu důvodnou byla shledána třetí žalobní námitka. Jestliže tedy Komise zvolila taková opatření k nápravě, jimiž detailně upravila další postup při přeměně investičního fondu na otevřený podílový fond, musela při stanovení lhůt, kterými byl žalobce vázán, přihlédnout k lhůtám stanoveným stanovami žalobce a obchodním zákoníkem. Při jejich dodržení v zájmu platného svolání valné hromady nebylo v daném případě možno svolání valné hromady zajistit v termínech uložených rozhodnutím Komise, jak žalobce důvodně namítá a s žalobcem lze souhlasit i v tom, že žalovaná zvolením nevhodně krátkých lhůt pro svolání valné hromady navodila situaci, kdy každá z osob uvedených v § 131 odst. 1 obchodního zákoníku by mohla požádat soud, aby vyslovil neplatnost valné hromady podle § 183 obchodního zákoníku. Námitku žalované, obsaženou v jejím vyjádření k žalobě, že představenstvo investičního fondu bylo možno svolat v kratší než desetidenní lhůtě, nelze shledat důvodnou již z toho prostého důvodu, že představenstvo bylo svoláno při dodržení lhůty stanovené Komisí.

Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

Žalobce měl v řízení plný úspěch, bylo mu proto proti žalované přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náklady řízení žalobce představují: soudní poplatek v částce 1000 Kč a odměnu advokáta za 4 úkony právní pomoci po 1000 Kč za úkon s připočtením 4 režijních paušálů po 75 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a/, b/, d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkem tedy jde o částku 5300 Kč, kterou bylo žalované uloženo zaplatit v přiměřené lhůtě 30 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu